

Arrest

nr. 111 642 van 10 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 12 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 augustus 2013.

Gelet op de beschikking van 20 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat L. LUYTENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat een aantal elementen met betrekking tot de door hem uiteengezette reisweg en de daarbij gebruikte reisdocumenten de geloofwaardigheid van de omstandigheden van zijn vertrek uit Nepal en bijgevolg de algemene geloofwaardigheid van zijn relaas ondermijnen, geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden politiek profiel en bijgevolg

evenmin aan de problemen die hij als gevolg hiervan met de Maobadi zou gekend hebben, zoals omstandig wordt toegelicht, geen enkele bewijskracht kan worden gehecht aan de documenten die hij neerlegde als bewijs van de door hem aangehaalde problemen, hij geen enkel medisch attest neerlegt om de beweerde psychologische problemen te staven, en omdat er thans in Nepal geen sprake meer is van een gewapend conflict in volkenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. De Raad wijst er hierbij op dat bij het onderzoek naar de eerbiediging van de motiveringsplicht rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich, aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de andere motieven. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers louter tot het herhalen en bevestigen van zijn asielerklaringen, tot het wijzen op zijn beweerde zeer zware psychologische problemen welke hij niet in het minst staft, en tot het formuleren van algemene kritiek. Dergelijk verweer is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielerlaas, te ontcrachten. Verzoekers relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Nepal, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt niet dat er in Nepal sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt evenmin elementen bij die wijzen op dergelijk risico.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, "Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen", Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat verzoekende partij niet aantoonbaar heeft dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal.

1.4.2. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 8 augustus 2013, betoogt verzoekende partij dat weinig rekening werd gehouden met haar inhoudelijke verklaringen. Zij wijst er op dat er vier keer een gehoor werd afgenomen waaruit blijkt dat zij psychische problemen heeft vermits zij ook tijdens het gehoor verward was. Verzoekende partij licht nogmaals toe dat zij problemen kent met duiding en tijd en dat enkel op basis daarvan een negatieve beslissing werd genomen.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij geen enkel medisch attest neerlegt waaruit zou kunnen blijken dat zij effectief te kampen heeft met psychische en/of medische problemen, en dat zij hierdoor niet in staat zou zijn om coherente verklaringen af te leggen en moeilijkheden zou ondervinden met duiding en tijd. De Raad wijst er dienaangaande op dat na het eerste gehoor op 12 februari 2013 een schrijven van de raadvrouw en een schrijven van het Rode Kruis werden toegevoegd aan het administratief dossier (adm.doss. inventaris, stuk 26, nr. 12) waarin wordt gesteld dat verzoekende partij last heeft van slapeloosheid, hoofdpijn, angstgevoelens en concentratieproblemen heeft, duizelingen en lage bloeddruk heeft en een afspraak gepland wordt bij de psycholoog. Deze twee stukken kunnen bezwaarlijk beschouwd worden als medische attesten. Tijdens het tweede gehoor van 5 maart 2013 weigerde verzoekende partij verder verklaringen af te leggen omdat zijn advocaat niet aanwezig was (adm. doss., stuk 12, p. 4). Tijdens het derde gehoor legt verzoekende partij verklaringen af en reageert zij per momenten zeer "*gefrustreerd*" en verklaart haar raadvrouw dat verzoekende partij medicijnen neemt en deze "*in feite (neemt) zonder voorschrift*" en zij "*niet (weet) wat hij (verzoekende partij) neemt*". De Raad kan alleen vaststellen dat niettegenstaande verzoekende partij erop gewezen werd dat een medisch attest moet voorgelegd worden indien zij niet in staat zou zijn om verklaringen af te leggen zij dit heeft nagelaten (eerste gehoor, stuk 14, p. 15).

In tegenstelling tot wat ze op algemene wijze oppert, is de bestreden beslissing geenszins louter en alleen gesteund op het feit dat ze problemen zou kennen om haar asielerklaringen goed en coherent te duiden en deze nauwkeurig en correct in de tijd te situeren. Dit blijkt duidelijk uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing waarin o.a. terecht werd vastgesteld dat haar kennis van de RPP-N, waarvan ze o.a. de vlag niet correct kon beschrijven en waarvan ze de ontstaansgeschiedenis niet goed bleek te kennen door onder meer verkeerdelijk te stellen dat deze partij reeds sinds 1991-92 bestaat en altijd al zo heeft geheten, terwijl de RPP-N in werkelijkheid in 2006 van de partij RPP afsplitste, en van de Nepalese politiek in het algemeen volledig ontoereikend is, waardoor aan haar voorgehouden politiek profiel, welke de basis zou vormen voor haar problemen met Maoïsten in Nepal, geen geloof kan worden gehecht. In de bestreden beslissing wordt daarnaast terecht (vast)gesteld dat verzoekende partij bepaalde essentiële elementen uit haar relaas, met name het gegeven dat zij werd aangevallen de dag dat zij een zwarte vlag had getoond tijdens een Maobadi bijeenkomst alsook het incident waarbij zij werd aangevallen en waarbij Subedi uiteindelijk het leven liet, geheel onvermeld liet tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, zij tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent het al dan niet aangeven van haar problemen bij de politie en het daaropvolgende optreden van de politie, haar verklaringen eveneens strijdig zijn omtrent het al dan niet betalen van losgeld voor haar vrijlating door de Maobadi die haar ontvoerden, en haar verklaringen ook een manifeste tegenstrijdigheid bevatten aangaande het al dan niet contacteren van de organisatie Youth Campaign for Progress (Yocap-Nepal) waarvan ze een brief neerlegde, welke bovendien in strijd is met haar verklaringen.

Deze vaststellingen, welke geenszins kunnen worden toegeschreven aan beweerdelijke problemen met duiding en tijd, worden, net als de overige pertinente vaststellingen uit de bestreden beslissing die de commissaris-generaal terecht deden besluiten tot de ongelooftwaardigheid van het relaas, op generlei

wijze ontkracht of weerlegd door verzoekende partij. In de bestreden beslissing wordt voorts ook nog gewezen op informatie waarover de commissaris-generaal beschikt, waarvan een kopie als bijlage aan het administratief dossier werd gevoegd en waaruit blijkt dat er momenteel geen individuele vervolging in Nepal, op welk niveau dan ook, bestaat van (ex-)royalisten. Verzoekende partij toont niet aan dat die informatie onjuist of niet meer actueel is.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS